ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ

(Κλέπτης, ἀχρεῖος, φαγᾶς, μπεκρῆς, ἱερόσυλος)

Σήμερον προσφέρομεν στοὺς ἀναγνώστας μας ἕνα ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον κομμάτι, περιγράφοντος τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλέον φημισμένους, τοὺς πλέον ἀχρείους καὶ τοὺς πλέον φαγάδες Αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης, τοῦ Βιτελίου:

Ὁ Βιτέλιος, υἱὸς ἑνὸς γυδαίου αὐλοκόλακος, κατώρθωσε μὲ τὰς ἱπποδρομίας, εἰς τὰς ὁποίας πρωταγωνιστοῦσε, ν' ἀποκτήσῃ διαδοχικῶς τὴν εὔνοιαν τοῦ Τιβερίου, τοῦ Καλλιγούλα, τοῦ Κλαυδίου καὶ τέλος τοῦ Νέρωνος. Ἐπανειλημμένως εἶχε κατηγορηθῆ ὡς κλέπτης καὶ ἱερόσυλος καὶ ἐσύχναζε μὲ τοὺς ἁμαξηλάτας καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς στὰ διάφορα καταγώγια τῆς Ρώμης, ὅπου σπαταλοῦσε γιὰ φαῖ καὶ γιὰ ποτὸ ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῶν διαφόρων θέσεών του, τὰ κέρδη τῶν κλοπῶν του καὶ τὰς περιουσίας τῶν πολλῶν... συζύγων του!

Σὲ ἡλικία 54 ἐτῶν ὁ Βιτέλιος, εὑρισκόμενος σὲ οἰκτρὰ οἰκονομικὴ κατάσταση, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Γάλβα, ὁ ὁποῖος τὸν λυπήθηκε, ὡς στρατηγὸς στὴν κάτω Γερμανία καὶ τὴ Γαλλία, ὅπου ἐπέπεσε ὡς λιμός. Μετὰ τέσσερες ἑβδομάδες τὰ στασιάσαντα κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος στρατεύματα, ξυπνοῦν τὸν Βιτέλιο ἀνύποπτο ἀπὸ τὸν ὕπνο του καὶ μισόγυμνο τὸν παίρνουν στὰ χέρια τους καὶ τὸν ἀναγορεύουν αὐτοκράτορα!

Ὅταν ἐπέστρεφε, ὡς αὐτοκράτωρ πλέον, εἰς τὴν Ρώμην, αἱ χῶραι καὶ αἱ πόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας διήρχετο, κατεστράφησαν οἰκονομικῶς, λόγῳ τῆς λαιμαργίας αὐτοῦ καὶ τῶν γυναικῶν του. Αἱ ὀπισθοφυλακαὶ τῆς στρατιᾶς του ἀπετελοῦντο ἀπὸ σειρὰν κάρρων γεμάτων ἀπὸ κάθε εἶδος τροφίμων προερχομένων ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ὁ Βιτέλιος εἶναι τεράστιος στὸ σῶμα. Εἶχε πελωρία κοιλιὰ καὶ ἄνισα μεγάλα πόδια, ἀπὸ τὸ ἕνα δὲ πόδι κούτσαινε. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κατακόκκινο καὶ φουσκωμένο, ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ οἰνοποσία, κ' ἡ μόνη δουλειὰ ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ εἶναι νὰ τρώῃ. Νὰ τρώῃ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ξυπνοῦσε ὡς τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν, εἶναι ἡ μόνη του σκέψις. Ἔτρωγε τρεῖς, τέσσερες καὶ πέντε φορὲς τὴν ἡμέρα τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά. Μόλις τὸ στομάχι του γέμιζε καὶ δὲ χωροῦσε πιὰ τίποτε, τότε ἔπαιρνε διάφορα ἐμετικά... Κι' ἀμέσως ξαναρχίζε τὸ φαΐ του!...

Χωρὶς νὰ τὸν προσκαλῆ κανεὶς ἐπήγαινε κ' ἔτρωγε καὶ στὰ δεῖπνα τῶν ἰδιωτῶν. Αὐτοὶ δὲ οἱ δυστυχεῖς, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐξώδευαν γιὰ κάθε δεῖπνο ἄνω τῶν 150 χιλιάδων δραχμῶν.

Ὁ ἀδελφός του μάλιστα, ὅταν ὁ Βιτέλιος ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Γερμανία, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερο στὴ Ρώμη, τοῦ ὑπεσχέθη μεγαλοπρεπέστατο συμπόσιο, στὸ ὁποῖο μαγειρεύηκαν ὅταν ἔγινε, δυὸ χιλιάδες ψάρια καὶ ἑφτὰ χιλιάδες πουλιά!!!

Οἱ στόλοι τῆς Ρώμης, κατὰ διαταγὴν τοῦ Βιτελίου ἔπλεαν ἀδικόπως ἀπὸ τὴ Μαύρη Θάλασσα ὡς τοὺς στήλας τοῦ Ἡρακλέους (Γιβραλτάρ), τὰ δύο αὐτὰ ὅρια τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, γιὰ νὰ τοῦ φέρνουν ὅ,τι πιὸ σπάνιο τρόφιμο ὑπῆρχε στὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύση.

Ὁ Βιτέλιος διέταξε καὶ τοῦ κατεσκεύασαν ἕνα κολλοσιαῖο ἀσημένιο λέβητα, ἀξίας 300000 δραχμῶν, ποὺ τὸν ἀπεκάλει ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ ἱστορικὸς Τάκιτος λέγει ὅτι κατηναλώθησαν σ' ἕνα μῆνα διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ Βιτελίου 9 ἑκατομμύρια σεστερτίων, δηλαδὴ 250.000.000 σημερινῶν δραχμῶν!!!

«Ὁλόκληρος ὁ χρόνος τῆς βασιλείας τοῦ Βιτελίου, ὑπῆρξε σειρὰ κραιπάλης καὶ συμποσίων», γράφει Βίων ὁ Κάσσιος.

«Ἂν ὁ Βιτέλιος ἐκυβέρνα ἐπὶ μακρότερον τὴν Ρώμην, ἤθελε καταφάγει τὸ σύμπαν», γράφει ὁ Ἰώσηπος.

Ὁ Βιτέλιος ἔπασχεν ἀπὸ βουλιμίαν, εἶναι πάντοτε πεινάλεος, ἔτρωγεν ὅ,τι εὕρισκεν ἄνευ ἐκλογῆς, ἄνευ δυσαρεσκείας, ἄνευ μέτρου. Ὁσάκις οἱ Ρωμαῖοι ἐθυσι[illegible], ἡ κνίσσα τῶν καιομένων σφαγίων τὸν ἐξηρέθιζε. Ἐρρίπτετο [illegible]ότε κατὰ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἔτρωγε τὰ κρέατα μισοψημένα καὶ ὠμά. Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, σταματοῦσε τὸ φορεῖο του, ἔμπαινε στὰ διάφορα οἰνομαγειρεῖα καὶ ἔκανε θραύση στὰ φαγητὰ καὶ στοὺς διαφόρους μεζέδες.

Ἡ δυσπεψία τὸν εἶχε καταντήσει νωθρὸν καὶ ἠλίθιον.

Τὸ τέλος τοῦ Βιτελίου ὑπῆρξεν οἰκτρόν. Καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐπήδησε σ' ἕνα κλειστὸ φορεῖο, μαζὶ μὲ τοὺς δύο πιστοὺς του φίλους, τὸν ἀρτοποιόν του καὶ τὸ μάγειρό του. Ἐπῆγε κατόπιν καὶ κρύφτηκε ἔντρομος μέσα σ' ἕνα καλύβι σκύλλων. Οἱ στρατιῶται του ἐξοργισθέντες γιὰ τὴ δειλία του, τὸν ἀνακάλυψαν, τὸν ἔσειραν ἀπὸ κεῖ μέσα κουρελλιασμένο, τὸν ἔδεσαν, τοῦ ἔδεσαν ἀκόμη ἕνα βρόγχο γύρω στὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔσυραν τρέμοντα μεταξὺ τοῦ ὄχλου, ὁ ὁποῖος τοῦ πετοῦσε κόπρον στὸ πρόσωπον. Τὸν ἐφόνευσαν τέλος δι' ἀναριθμήτων πληγῶν καὶ τὸν κατακρεούργησαν πρὸ τοῦ Ἀβεντίνου λόφου.

Ὁ Ρωμαῖος

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΣΕ

(Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν Τάφο τῶν Ζωντανῶν Ἀνθρώπων).

Μόλις εἶχαν σηκωθῆ οἱ ἄρρωστοι ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ βολτάριζαν ἐπάνω κάτω μὲ τὸ ἄστατο ξεχασμένο βῆμα τους. Θὰ εἶταν ἡ ὥρα ἑνιὰ καὶ μισή. Αὐτὴ τὴ βραδυὰ εἶχε συμβῆ κάποιο ἐπεισόδιο. Ὁ Λαμπρινὸ, ἄρπαξε τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ μια χοῦφτα πιτάτες ἀπὸ τὸ πιάτο τοῦ Κυριακῆ. Ὁ Κυριάκης πρόφτασε, τοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι καὶ τὸ δάγκασε μὲ λύσσα. Μάτωσαν τὰ χείλια του, τὰ μουστάκια του, κι' εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τοὺς χωρίσουν.

Τοῦ Κυριάκη τὸ στόμα εἶχε γεμίσει αἷμα. Οἱ νοσοκόμοι τὸν χτύπησαν ἄσχημα, τὸν ἔρριξαν κάτω καὶ τοῦ βρόντησαν τὸ κεφάλι στὶς πλάκες. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἔτρεξε στὸ κρεββάτι του καὶ σκεπάστηκε μὲ τὶς κουβέρτες. Ὁ Λαμπρινὸς δίπλωσε τὸ χέρι του μ' ἕνα παλιομάντυλο καὶ τρύπωσε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὅπως τὸ συνήθιζε πάντα, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἔτσι ποὺ μᾶς σπάραζε τὴν καρδιά...

Ἔκλαιγε ἀκόμα κι' ἀναστέναζε, ὅταν ἀκούσαμε πολλὰ βήματα ἀπ' ἔξω. Ἡ πόρτα εἶταν μισανοιχτὴ καὶ εἴδαμε τὸν ἐπιμελητὴ καὶ τὸν ἀρχινοσοκόμο νὰ ὁδηγοῦν ἕναν ἄνθρωπο ἡλικιωμένο, ψηλό, μ' ὄψι χλωμή, διπλωμένο σ' ἕνα μακοῦ μαῦρο πανωφόρι. Τὰ μάτια του εἶταν χωρὶς ἔκφραση κι' ἀκίνητα, ὅπως ὅλων τῶν ἄλλων ἀρρώστων καὶ πήγαινε ὅπου τὸν τραβοῦσαν...

Εἶταν πραγματικὰ ἄρρωστος. Μόλις τὸν φέρανε τὸ βράδυ μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του καὶ τὸν κουβάλησαν κατ' εὐθεῖαν στὸ νοσοκομεῖο. Βαστοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μπογαλάκι κι' ἀκολουθοῦσε ἄλαλος καὶ λησμονημένος τὸν ἐπιμελητὴ σὰν σκῦλλος. Θὰ ἦτον 50 χρονῶν μὲ κοντοκομμένο γενάκι, ἰσχνός, ἀδύνατος καὶ πολὺ κίτρινος.

Ὅταν τὸν περίλαβαν οἱ νοσοκόμοι κι' ἄρχισαν νὰ τὸν γδύνουν δὲν εἶπε τίποτα, δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίσταση. Κι' ὅταν ἀκόμα τὸν ρωτοῦσαν τίποτε, δὲν μιλοῦσε, δὲν ἔλεγε λέξι, φαινόταν πὼς δὲν ἄκουγε, πὼς ἦταν βυθισμένος σ' ἄλλες σκέψεις. τὶς σκέψεις τοῦ τρελλοῦ ἀνθρώπου ποὺ μέσα στὸ κοντίο του φυσᾶν ἀγέρες παραφροσύνης. Τοῦλυσαν καὶ τὸ μπογαλάκι. Εἶχε μέσα μερικὰ μαντυλάκια, λίγο ψωμί, δύο αὐγά, ἕνα πορτοκάλι κ' ἕνα μπακέτο καπνό, ποὺ ποιὸς ξέρει ποιὰ πονεμένη μάνα, ἀδερφὴ ἢ γυναῖκα τοῦ τὰ εἶχαν βάλει γιὰ τὸ τιξεῖδι... Τὸν ἔγδυσαν τσίτσιδον γιὰ νὰ τοῦ κάνουν λουτρό. Ἔτσι ὁλόγυμνος καθὼς εἶταν, χλωμὸς καὶ κοκκαλιάρης, παρουσίαζε ἕνα θέαμα φρικτὸ καὶ πολὺ λυπηρό.

Ὁ ἀρχινοσοκόμος τὸν ἔσπρωξε ἔξαφνα μπρός. Δὲν τὸ περίμενε ὅμως αὐτὸ καὶ παραπάτησε. ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, ἔπεσε κι' ἐχτύπησε τὸ κεφάλι του στὴν κόχη τοῦ τοίχου. Σηκώθηκε βουβὸς πάντα κι' ἀμίλητος. Τὰ μάτια του ἦσαν δακρυσμένα. Οἱ νοσοκόμοι γελοῦσαν κτηνωδῶς μαζί του καὶ τὸν τράβηξαν βάναυσα στοὺς λουτρῶνας.

Τὴν ἴδια ὥρα χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Εἶταν καιρὸς γιὰ ὕπνο καὶ οἱ ἄρρωστοι πέσαν στὰ κρεββάτια τους. Κλεῖσαν τὶς πόρτες, χαμήλωσαν τὰ φῶτα καὶ ἡ βουβὴ τρομακτικὴ ἡσυχία τῆς νύχτας ἁπλώθηκε πάλι σ' ὅλο τὸ νοσοκομεῖο.

Δὲν ἄκουγες παρὰ τὸ παραμιλητὸ κανενὸς ἀρρώστου, βογγητὰ γέλουι ἀνθρώπων φρενοβλαβῶν, στεναγμοὺς καὶ ψιθυρίσματα.

Μέσα στοὺς λουτρῶνες ποὺ ἔλουζαν τὸ νεοφερμένο ἄρρωστο, ἀκούστηκε ἔξαφνα ἕνας παράξενος θόρυβος. Τσαλιβουτήματα στὸ νερό, βλασφήμιες τῶν νοσοκόμων, οὐρλιάσματα, τὸ κοντανάσασμα τῆς πάλης κορμὶ μὲ κορμί, ὑπόκωφα χτυπήματα, μουγγητά.

Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Φαίνεται πὼς στενοχώρησαν τὸν ἀμίλητο ἄρρωστο κι' ἐξαγριώθηκε. Θὰ τὸν κυλοῦσαν κάτω καὶ θὰ τὸν χτυποῦσαν ὥρα πολλή. Ἀκούγαμε ἀρκετὰ λεπτὰ τ' ἀγκομαχητὰ καὶ τὰ ὑπόκωφα χτυπήματα τῆς βουβῆς πάλης. Ἔπειτα ἔγινε πάλι ἡσυχία, μιὰ βουβὴ παγωμένη ἡσυχία, ποὺ σοῦσφιγγε τὴν καρδιὰ καὶ σοῦ πάγωνε τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες. Κρυφομιλήματα καὶ γρήγορα τρεχάματα κάτι σὰν τρόμος καὶ σὰν ἀνησυχία θανάτου. . . . . .

. . . . . .

Τὸ ἄλλο πρωὶ δὲν εἴδαμε τὸ βουβὸ θλιβερὸ ἄρρωστο μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀρρώστους. Δὲν τὸν εἴδαμε οὔτε τὴν ἑπομένην, δὲν τὸν εἴδαμε ποτὲ πειά. Θὰ τὸν εἶχαν σκοτώσει, θὰ τὸν εἶχαν πνίξει. Συνέβαιναν συχνὰ τέτοιες θλιβερὲς ἱστορίες ἐκεῖ μέσα...

Πέτρος Πρωϊνός